

ਭੰਡ ਕਨੇਡਾ ਆਏ

ਬਾਪੂ : ਜਜਮਾਨੋ...ਸਾਨੂੰ ਭੰਡ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ...ਸਾਨੂੰ ਵੱਡੇ ਲੋਕ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਨੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਕਰੀਏ...ਪਰ ਸਾਡੀ ਰਵਾਇਤ ਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਦੱਸੀਏ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹੀ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ ਨੰਗਿਆਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੇਲ ਦੇ ਕੜਾਹਿਆਂ ਵਿਚ ਤਲਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹੀ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਉਹਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੇਰੀ ਅੱਖ ਵੀ ਕਾਣੀ ਏ ਤੇ ਤੇਰਾ ਇਨਸਾਫ਼ ਵੀ ਕਾਣਾ ਏ। ਉਹਦੇ ਇਕ ਅਹਿਲਕਾਰ ਨੇ ਇਕ ਵਿਧਵਾ ਦੀ ਧੀ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਉਸ ਅਹਿਲਕਾਰ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬੋਲਦਾ...ਸਾਡੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਬੋਲੇ ਤੇ ਉਸ ਗ਼ਰੀਬ ਔਰਤ ਲਈ ਇਨਸਾਫ਼ ਲੈ ਕੇ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਵਕਤ ਸਨ...ਜਦੋਂ ਰਾਜੇ ਇਨਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਜ਼ੀਰ ਕਿਸੇ ਗ਼ਰੀਬ ਦੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਤੀ ਕਰ ਜਾਏ ਤਾਂ ਉਹਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ...ਸਗੋਂ ਉਹ ਵਜ਼ੀਰ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਵਜ਼ੀਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਏ।

ਮੁੰਡਾ : ਬਾਪੂ ਇਹ ਤੂੰ ਕੀ ਲੰਮੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪਾ ਦਿੱਤੀਆਂ...ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾ।

ਬਾਪੂ : ਹਾਂ ਤੇ ਜਜਮਾਨੋ...ਅਸੀਂ ਪਿੰਡ ਕੁਕੜਾਂਵਾਲੇ, ਤਹਿਸੀਲ ਅਜਨਾਲਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ...ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਨੇਡਾ ਆਉਣ ਲਈ ਪਾਸਪੋਰਟ ਬਣਾਉਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਪਹਿਲਾ ਵਾਹ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਥਾਣੇਦਾਰ ਨਾਲ ਪਿਆ। ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ—ਮਰਾਸੀਓ ਕਨੇਡਾ ਚੱਲੇ ਓ...ਆਪਣੀ ਬੂਥੀ ਵੇਖੀ ਜੇ। ਅਸੀਂ ਆਖਿਆ—ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਵੇਖੀ ਏ, ਲੱਗਦਾ ਏ ਕਿ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਹਰਾਮ ਦੀਆਂ ਖਾ-ਖਾ ਕੇ ਫਿੱਟੇ ਮੂੰਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਦੋ ਦਿਨ ਉਹਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਤ

ਡੱਕਿਆ। ਅਸੀਂ ਕਿਹਾ ਡੱਕ ਲੈ ਇਥੇ...ਅਸੀਂ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਖਾ
ਲਵਾਂਗੇ, ਘਰੇ ਕਿਹੜਾ ਆਪਣੀਆਂ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ...ਤੇ ਫੇਰ ਕਹਿਣ
ਲੱਗਾ—ਜਾ ਨਿਕਲੋ ਕੈਨੇਡਾ ਵੱਲ ਤਾਂ ਜੋ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨ ਦਾ ਗੰਦ ਘਟੇ।

ਮੁੰਡਾ : (ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵੱਲ) ਤਾਂ ਬਾਪੂ ਇਹ ਜਿਹੜੇ ਇਥੇ ਬੈਠੇ ਨੇ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨ
ਦਾ ਗੰਦ ਘਟਾਉਂਦੇ ਨੇ।

ਬਾਪੂ : ਓਏ ਇਹ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਜਜਮਾਨ ਨੇ (ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ) ਜਜਮਾਨੋ ਗੁੱਸਾ
ਨਾ ਕਰਿਓ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੀ ਰਵਾਇਤ ਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮੂੰਹ
ਤੇ ਅਸਲੀਅਤ ਕਹਿ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ...ਜੇ ਅਸੀਂ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮੂੰਹ
ਤੇ ਕਾਣਾ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਮੂੰਹ ਤੇ ਉਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ
ਹਾਂ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੋ।

ਮੁੰਡਾ : ਬਾਪੂ ਕੀ ਵਿਹਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਪੈ ਗਿਆ ਏਂ...ਕੰਮ ਦੀ ਗੱਲ
ਕਰ...ਏਡੇ ਵੱਡੇ ਜਜਮਾਨ ਬੈਠੇ ਨੇ...ਮੇਮਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਦੇਸੀ ਤੀਵੀਆਂ
ਬੈਠੀਆਂ ਨੇ...ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਗੱਲ ਸੁਣਾਈਏ, ਜੋ ਅਸਾਂ ਗੁਰਚਰਨ
ਸਿਓਂ ਟੌਹਰਾ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਸੀ...ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ
ਸੁਣਾਈ ਸੀ...ਪ੍ਰਧਾਨ ਜ਼ੈਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਸੀ।

ਬਾਪੂ : ਉਹ ਤਾਂ ਸੁਨਾਉਣੀ ਸੀ...ਜੇ ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹੁੰਦੇ...ਸਾਡੀ
ਰਵਾਇਤ ਏ ਕਿ ਗੱਲ ਉਹ ਕਰੋ, ਜੋ ਗੋਲੀ ਵਾਂਗੂੰ ਲੱਗੇ ਤੇ ਕਰੋ
ਅਗਲੇ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ...ਪਰ ਇਸ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੋੜੀ ਜਾ
ਸਕਦੀ...ਇਹ ਪਿਓ ਦਾ ਬੜਾ ਬੈਰ-ਖਾਹ ਏ...ਸੋ ਜਜਮਾਨੋ, ਅਸੀਂ
ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਾਰ ਬਾਤਾਂ ਸੁਨਾਣੀਆਂ ਨੇ...ਇਕ ਟੌਹਰੇ ਦੀ, ਇਕ ਇਸ
ਮੁੰਡੇ ਦੀ, ਇਕ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿਓਂ ਤੇ ਇਕ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨੀ ਜ਼ੈਲ
ਸਿੰਘ ਦੀ...ਪਰ ਜਜਮਾਨੋ ਨਿਰੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਨਾ ਸੁਣਿਓ...ਇਸ
ਪਾਪੀ ਪੇਟ ਲਈ ਆਪਣੀ ਨੇਕ ਕਮਾਈ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਡਾਲੇ ਵੀ ਸਾਡੀ
ਝੋਲੀ ਪਾਇਓ...ਅਖੀਰ ਕਿਥੋਂ ਕੁੱਕੜਾਂ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਆਏ ਹਾਂ।
ਪੰਜਾਬ ਰੋਡਵੇਜ਼ ਦੀਆਂ ਪੀਪਾਂ ਬੱਸਾਂ 'ਤੇ ਸਫਰ ਕੀਤਾ...ਦਿੱਲੀ
ਆਉਂਦਿਆਂ ਹਰਿਆਣੇ ਵਿਚ ਥਾਂ-ਥਾਂ ਤਲਾਸ਼ੀ ਦਿੱਤੀ...ਪੁਲਿਸ
ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਮਰਾਸੀ ਕਿਤੇ ਬੈਲਿਆਂ ਵਿਚ ਬੰਬ ਤਾਂ
ਨਹੀਂ ਲੈ ਚੱਲੇ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਸਾਡੀਆਂ ਤਾਂ ਗੱਲਾਂ
ਹੀ ਬੰਬ ਨੇ...ਸੋ ਜਜਮਾਨੋ ਹਰ ਬਾਤ ਪਾਏ ਤੇ ਸੱਜਦਾ ਪੁੱਜਦਾ ਇਥੇ
ਸਾਨੂੰ ਦੇ ਦੇਣਾ...ਅਸੀਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਸਿਰ 'ਤੇ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ...ਸਾਡੇ
ਕਿਹੜਾ ਘਰੇ ਟਰੈਕਟਰ ਚੱਲਦੇ ਨੇ...ਚੱਲ ਪੁੱਤ, ਫੇਰ ਉਹ ਬਾਤ
ਪਾਈਏ ਜੋ ਭੰਡਾਂ ਨੇ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਟੌਹਰੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ।

ਮੁੰਡਾ : ਨਹੀਂ ਬਾਪੂ...ਪਹਿਲੇ ਮੇਰੀ ਫਰਮਾਇਸ਼ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦੇ ।
ਬਾਪੂ : ਜਜਮਾਨੋ...ਇਹ ਕਰਨੀ ਹੀ ਪੈਣੀ ਏ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹਦੀ ਮਾਂ ਨਰਾਜ਼ ਹੋ ਜਾਏਗੀ...ਅਸੀਂ ਏਨੇ ਸਾਲ ਦੁਨੀਆ ਸਾਰੀ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ...ਪਰ ਇਹਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ...(ਇਕ ਦਰਸ਼ਕ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ) ਲੈ ਆਪਣੇ ਉਸ ਜਜਮਾਨ ਨੇ ਇਹਦਾ ਹੁੰਗਾਰਾ ਭਰਿਆ ਏ...ਜਜਮਾਨ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਵੀ ਸਾਡੇ ਵਾਲਾ ਹੀ ਹਾਲ ਲਗਦੈ...ਚੱਲ ਮੁੰਡਿਆ, ਦੱਸ ਫੇਰ ਤੇਰੀ ਫਰਮਾਇਸ਼ ਕੀ ਏ ।
ਮੁੰਡਾ : ਬਾਪੂ...ਫਰਮਾਇਸ਼ ਦੱਸੋ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇਂਗਾ ।
ਬਾਪੂ : ਲੈ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੂਰੀ ਕਰਾਂਗਾ...ਤਾਂ ਜਜਮਾਨ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦੇਣਗੇ...ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਫਰਕ ਥੋੜਾ ਏ ?
ਮੁੰਡਾ : ਬਾਪੂ ਮੈਨੂੰ ਪੈਂਟ ਲੈ ਦੇ ।
ਬਾਪੂ : ਕਿਉਂ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਤੰਬੇ ਵਿਚ ਕੀ ਤਕਲੀਫ ਏ ?
ਮੁੰਡਾ : ਬਸ ਮੈਨੂੰ ਤਕਲੀਫ ਏ...ਤੂੰ ਪੈਂਟ ਸੰਵਾ ਦੇ ।
ਬਾਪੂ : ਤੂੰ ਪੈਂਟ ਪਾ ਕੇ ਰੇਲ ਬਾਬੂ ਬਣਨਾ ਏ ?
ਮੁੰਡਾ : ਨਹੀਂ ਬਾਪੂ...ਰੇਲ ਬਾਬੂ ਤਾਂ ਝੰਡੀ ਝੁਲਾਉਂਦਾ ਏ...ਝੰਡੀਆਂ ਅਸੀਂ ਪੀਰ ਦੇ ਡੇਰੇ ਬੜੀਆਂ ਝੁਲਾਈਆਂ ਨੇ ।
ਬਾਪੂ : (ਪਾਸੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵੱਲ) ਝੰਡੀਆਂ ਇਹਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਵੀ ਪੀਰ ਦੇ ਡੇਰੇ ਬੜੀਆਂ ਝੁਲਾਈਆਂ ਸੀ...ਇਸੇ ਲਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਮੁੰਡਾ ਮੇਰਾ ਏ ਜਾਂ ਪੀਰ ਦੇ ਡੇਰੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਏ...(ਵਾਪਸ ਮੁੰਡੇ ਵੱਲ) ਨਾ ਫੇਰ ਤੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਬਾਬੂ ਬਣਨਾ ਏਂ ?
ਮੁੰਡਾ : ਨਾ ਬਾਪੂ...ਉਹ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਛਿੱਲ ਲਾਹੁੰਦੇ ਨੇ ।
ਬਾਪੂ : ਨਾ ਤੂੰ ਸਕੂਲ ਮਾਸਟਰ ਬਣਨੈ ?
ਮੁੰਡਾ : ਨਾ ਬਾਪੂ ਉਹ ਤਾਂ ਜੁਆਕਾਂ ਨੂੰ ਝੋਟੇ ਕੱਟਣ ਵਾਂਗੂੰ ਕੱਟਦੇ ਨੇ ।
ਬਾਪੂ : ਨਾ ਤੂੰ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਬਣਨਾ ਏਂ ?
ਮੁੰਡਾ : ਉਹ ਤਾਂ ਵਿਹਲੀਆਂ ਖਾਂਦੇ ਨੇ ।
ਬਾਪੂ : ਨਾ ਫੇਰ ਤੂੰ ਡਾਕਟਰ ਬਣਨਾ ਏਂ ?
ਮੁੰਡਾ : ਉਹ ਤਾਂ ਪੈਸੇ ਬਟੋਰਦੇ ਨੇ...ਬੰਦਾ ਭਾਵੇਂ ਮਰੇ ਭਾਵੇਂ ਜੀਵੇ ।
ਬਾਪੂ : ਤੈਨੂੰ ਪੈਂਟ ਚਾਹੀਦੀ ਏ ?
ਮੁੰਡਾ : ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪੈਂਟ ਚਾਹੀਦੀ ਏ ।
ਬਾਪੂ : ਤੂੰ ਰੇਲ ਦਾ ਬਾਬੂ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ?
ਮੁੰਡਾ : ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ।
ਬਾਪੂ : ਤੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਬਾਬੂ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ?

ਮੁੰਡਾ : ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ।
 ਬਾਪੂ : ਤੂੰ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ।
 ਮੁੰਡਾ : ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ।
 ਬਾਪੂ : ਤੂੰ ਡਾਕਟਰ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ।
 ਮੁੰਡਾ : ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ।
 ਬਾਪੂ : ਫੇਰ ਭੜ੍ਹਾ ਪੈਂਟ ਕਾਹਦੇ ਲਈ ਚਾਹੀਦੀ ਆ ?
 ਮੁੰਡਾ : ਬਾਪੂ ਮੈਂ ਵੀ ਖੜ ਕੇ ਮੂਤ ਕਰਨੈ।
 ਬਾਪੂ : ਹੈ ਸਹੁਰਾ ਬੇਵਕੂਫ... (ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ) ਸੋ ਜਜਮਾਨੋ ਮੇਰੇ
 ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਪੈਂਟ ਚਾਹੀਦੀ ਏ... ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਦਾ ਇਹ ਕੈਨੇਡਾ
 ਆਇਆ ਏ, ਇਹਦਾ ਮੂਤ ਬੰਦ ਏ। ਪਬਲਿਕ ਵਾਸ਼ਰੂਮ 'ਚ ਤੰਬੇ
 ਨਾਲ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਜੇ ਤੰਬਾ ਚੁੱਕ ਕੇ ਝਾੜੀ ਓਹਲੇ ਬੈਠ
 ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਹਨੂੰ ਚਿੱਟ ਮਿਲ ਜਾਣੀ ਏ, ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹਿਣਾ
 ਏ ਕਿ ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਸਾਰੀ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਦੀ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਕਰਵਾਉਂਦਾ
 ਏ... ਸੋ ਇਹਨੂੰ ਪੈਂਟ ਲੈ ਦੇਵੋ... ਬਟਨ ਵਾਲੀ ਹੋਵੋ... ਜ਼ੰਜੀਰੀ ਵਾਲੀ
 ਹੋਵੋ ਜਾਂ ਨਾਲੀ ਵਾਲੀ ਹੋਵੋ... ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਮੁੱਲ ਸਰ ਏ ਮੇਰੇ
 ਵਾਸਤੇ... ਇਹ ਪਾਪੀ ਪੇਟ ਦਾ ਸਵਾਲ ਏ... ਪਰ ਇਹਦੇ ਵਾਸਤੇ
 ਇਹਦੇ ਬੰਦ ਮੂਤ ਦਾ ਸਵਾਲ ਏ।
 ਮੁੰਡਾ : ਲੈ ਬਾਪੂ... ਹੁਣ ਕਿਹੜੀ ਬਾਤ ਪਾਈਏ ?
 ਬਾਪੂ : ਤੂੰ ਦੱਸ ਕਿਹੜੀ ਬਾਤ ਪਾਈਏ ?
 ਮੁੰਡਾ : ਬੰਬ ਵਾਲੀ ਪਾਈਏ।
 ਬਾਪੂ : ਲਓ ਜਜਮਾਨੋ... ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਉਹ ਬਾਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਬੰਬ ਦੀ।
 ਜਜਮਾਨੋ... ਬੰਬ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ। ਇਕ ਹੱਥ ਲਾਇਆ ਫਟ
 ਜਾਂਦੇ ਨੇ... ਇਕ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗਣ ਨਾਲ ਫਟ ਜਾਂਦੇ ਨੇ... ਇਕ ਭੂੰ
 ਪਟਾਕੇ ਵਾਂਗ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਮਾਰਨੇ ਪੈਂਦੇ ਨੇ... ਇਕ ਨੂੰ ਹਥੜੇ ਵਾਂਗ
 ਸੱਟ ਮਾਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਏ... ਪਰ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕ ਖ਼ਾਸ ਬੰਬ ਦੀ ਬਾਤ
 ਸੁਣਾਉਣ ਲੱਗੇ ਹਾਂ।
 ਮੁੰਡਾ : ਬਾਪੂ... ਮੈਨੂੰ ਬਚਾ ਲੈ।
 ਬਾਪੂ : ਕਿਉਂ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਫੱਟ ਵੱਜ ਗਿਆ ?
 ਮੁੰਡਾ : ਮੈਨੂੰ ਫੱਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਫੱਟ ਵੱਜ ਗਿਆ... ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਬੰਬ ਆ ਗਿਆ।
 ਬਾਪੂ : ਮੇਰਾ ਸੁੱਖਾਂ ਲੱਦਾ ਪੁੱਤਰ... ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਇਕੋ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ...
 ਕਿਹੜਾ ਬੰਬ ਆ ਪਿਆ।
 ਮੁੰਡਾ : ਜਿਹੜਾ ਬੰਬ ਹੁੰਦੈ।

ਬਾਪੂ : ਕੀ ਇਹ ਐਟਮ ਬੰਬ ਏ ।
 ਮੁੰਡਾ : ਐਟਮ ਬੰਬ ਤਾਂ ਜਾਪਾਨ ਵਿਚ ਪਿਆ ਸੀ ।
 ਬਾਪੂ : ਕੀ ਇਹ ਹਾਈਡ੍ਰੋਜਨ ਬੰਬ ਏ ?
 ਮੁੰਡਾ : ਉਹ ਤਾਂ ਰੂਸ ਅਮਰੀਕਾ ਵਾਲੇ ਚਲਾਉਂਦੇ ਨੇ ।
 ਬਾਪੂ : ਕੀ ਇਹ ਭੂ ਪਟਾਕੇ ਵਾਲਾ ਬੰਬ ਏ ?
 ਮੁੰਡਾ : ਉਹ ਤਾਂ ਦੀਵਾਲੀ 'ਤੇ ਚੱਲਦਾ ਏ ।
 ਬਾਪੂ : ਕੀ ਇਹ ਪਲਾਸਟਿਕ ਬੰਬ ਏ ?
 ਮੁੰਡਾ : ਇਹ ਤਾਂ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਚੱਲੇ ਸੀ ।
 ਬਾਪੂ : ਕੀ ਇਹ ਟਰਾਂਜਿਸਟਰ ਬੰਬ ਏ ?
 ਮੁੰਡਾ : ਉਹ ਤਾਂ ਦਿੱਲੀ ਚੱਲੇ ਸੀ ।
 ਬਾਪੂ : ਤੇਰੇ ਬੰਬ ਪਿਆ ਏ ।
 ਮੁੰਡਾ : ਹਾਹੋ ਪਿਆ ਏ ?
 ਬਾਪੂ : ਲੈ ਦੇਖਾਂ...ਤੈਨੂੰ ਕਿਥੇ-ਕਿਥੇ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਏ...ਤੇਰੀ ਬਾਂਹ ਠੀਕ ਏ ।
 ਮੁੰਡਾ : ਹਾਂ, ਠੀਕ ਏ...(ਬਾਂਹ ਨੂੰ ਪੀਘ ਵਾਂਗ ਝੁਲਾਉਂਦਾ ਏ ਤੇ ਬਾਪੂ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਜਾ ਘਸੁੰਨ ਵੱਜਦਾ ਏ ।)
 ਬਾਪੂ : ਓਏ ਫਿੱਟੇ ਮੂੰਹ...ਤੇਰੀ ਲੱਤ ਠੀਕ ਏ ?
 ਮੁੰਡਾ : ਹਾਂ ਠੀਕ (ਬਾਪੂ ਨੂੰ ਦੁਲੱਤੀ ਮਾਰ ਦੇਂਦਾ ਏ ।)
 ਬਾਪੂ : ਹੈ ਸਹੁਰਾ ਦੁਲੱਤੀਆਂ ਮਾਰਦਾ ਏ...ਤੇਰੀ ਅੱਖ ਠੀਕ ਏ ?
 ਮੁੰਡਾ : ਠੀਕ ਏ...(ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠੀ ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਅੱਖ ਮਾਰਦਾ ਏ)
 ਬਾਪੂ ਇਕ ਵਾਰੀ ਹੋਰ ਪੁੱਛ ।
 ਬਾਪੂ : ਹੈ ਸਹੁਰਾ ਬੇਸ਼ਰਮ...ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਮਾਰਦਾ ਏ...ਖੱਬੀ ਤੇ ਠੀਕ ਏ...ਸੱਜੀ ਦੱਸ ।
 ਮੁੰਡਾ : ਬਾਪੂ ਉਥੇ ਤਾਂ ਉਹ ਬੁੜਾ ਬੈਠਾ ਏ...ਇਕ ਵਾਰੀ ਖੱਬੀ ਫੇਰ ਪੁੱਛ ।
 ਬਾਪੂ : ਤੇਰਾ ਨੱਕ ਠੀਕ ਏ ?
 ਮੁੰਡਾ : ਠੀਕ ਏ...(ਨੱਕ ਦਾ ਸੀਂਢ ਬਾਪੂ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦੇਂਦਾ ਏ ।)
 ਬਾਪੂ : ਹੈ ਸਹੁਰਾ ਬੇਵਕੂਫ...ਬਾਲਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਨਾ ਗਈਆਂ...ਹਾਂ, ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਬੰਬ ਪਿਆ ?
 ਮੁੰਡਾ : ਪਿਆ ।
 ਬਾਪੂ : ਉਹ ਐਟਮ ਬੰਬ ਨਹੀਂ ਸੀ ?
 ਮੁੰਡਾ : ਨਹੀਂ ।
 ਬਾਪੂ : ਉਹ ਹਾਈਡ੍ਰੋਜਨ ਬੰਬ ਨਹੀਂ ਸੀ ?
 ਮੁੰਡਾ : ਨਹੀਂ ।

ਬਾਪੂ : ਉਹ ਭੁੱ ਪਟਾਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮੁੰਡਾ : ਨਹੀਂ।

ਬਾਪੂ : ਉਹ ਪਲਾਸਟਿਕ ਬੰਬ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮੁੰਡਾ : ਨਹੀਂ।

ਬਾਪੂ : ਉਹ ਟਰਾਂਜਿਸਟਰ ਬੰਬ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮੁੰਡਾ : ਨਹੀਂ।

ਬਾਪੂ : ਓਏ ਫੇਰ ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਬੰਬ ਸੀ...ਜੋ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਪਿਆ ਸੀ।

ਬਾਪੂ : ਲਓ ਜਜਮਾਨੋ...ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਬੰਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਸੁਣਾ ਦੇਈਏ...ਅਸੀਂ ਸੁਣਾਏ ਸਾਡੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ 'ਤੇ ਬੰਬ ਪਿਆ...ਸਾਨੂੰ ਬੜਾ ਫਿਕਰ ਹੋਇਆ। ਅਸੀਂ ਪਿੰਡ ਕੁੱਕੜਾਂ ਵਾਲਾ, ਤਹਿਸੀਲ ਅਜਨਾਲਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਪੁੱਜੇ। ਆਖਰ ਸਾਡਾ ਜਜਮਾਨ ਸੀ...ਅਸੀਂ ਜਾ ਆਪਣਾ ਫਿਕਰ ਦੱਸਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਪਰ ਵਾਲੇ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਏ ਕਿ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਤੂੰ ਬਚ ਗਿਆ ਏ...ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਤਾਂ ਪੰਜਾਬ ਨੇ ਰੰਡਿਆਂ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ... ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ—ਮਰਾਸੀਓ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰੋ...ਉਹ ਬੰਬ ਫਟਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹਦਾ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਹੈਰਾਨ ਕਿ ਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਰੋਕਿਆ ਕਿਉਂ ਨਾ ? ਫੇਰ ਉਹਨੇ ਹੌਲੇ ਜਿਹੇ ਸਾਡੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ—“ਮਰਾਸੀਓ ਇਹ ਤਾਂ ਬੰਬ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਆਪ ਸੁਟਵਾਇਆ ਸੀ...ਦਿੱਲੀ ਵਾਲੀ ਬੀਬੀ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਦੇਖ ਬੀਬੀ, ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਲਈ ਕੀ ਜਫ਼ਰ ਝੱਲਦੇ ਹਾਂ।” ਲਓ ਜੀ...ਉਹਨੇ ਗੱਲ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਦੱਸੀ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਹੋਏ ਭੰਡ...ਅਸੀਂ ਕੰਨ ਵਿਚ ਕਹੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜੱਗ ਵਿਚ ਭੰਡਦੇ ਹਾਂ...ਹਾਂ, ਤੇ ਪੁੱਤਾ ਹੁਣ ਕਿਹੜੀ ਬਾਤ ਪਾਈਏ ?

ਮੁੰਡਾ : ਬਾਪੂ ਕੋਠੇ ਵਾਲੀ ਬਾਤ ਪਾਈਏ।

ਬਾਪੂ : ਫੇਰ ਹੋ ਜਾ ਤਿਆਰ।

ਮੁੰਡਾ : ਹੋ ਗਿਆ ਬਾਪੂ।

ਬਾਪੂ : ਜਜਮਾਨੋ ਰੋਲਾ ਇਹ ਵੇ ਕਿ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦੀ ਕਮਾਈ ਨਾਲ ਕੋਠਾ ਪਾਇਆ ਏ ਤੇ ਇਹ ਮੁੰਡਾ ਕਹਿੰਦਾ ਏ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਢਾਹ ਦੇਣਾ ਏ।

ਮੁੰਡਾ : ਬਾਪੂ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਕੋਠਾ ਢਾ ਦੇਣੈਂ।

ਬਾਪੂ : ਨਾ ਪੁੱਤ ਢਾਹੁਣਾ ਕਾਹਨੂੰ ਏਂ ?
 ਮੁੰਡਾ : ਬਸ ਮੈਂ ਢਾਹ ਦੇਣਾ ਏਂ।
 ਬਾਪੂ : ਪੁੱਤ, ਇਹ ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਰੀਝਾਂ ਨਾਲ ਬਣਵਾਇਆ।
 ਮੁੰਡਾ : ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ...ਮੈਂ ਢਾਹ ਦੇਣੈ।
 ਬਾਪੂ : ਇਹਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੋਰ ਬਣਾਏ।
 ਮੁੰਡਾ : ਪਏ ਬਣਾਏ ਹੋਣ...ਮੈਂ ਢਾਹ ਦੇਣਾ ਏ।
 ਬਾਪੂ : ਵੇਖ ਇਹਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਲੱਕੜ...ਕਿਆ ਮਜਬੂਤ ਏ...ਚੋਰ ਆਉਣ
 ਕੰਧ ਢੱਠ ਜਾਏ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਨਾ ਟੁੱਟੇ।
 ਮੁੰਡਾ : ਚੋਰ ਅੱਗੇ ਚਾਰ ਪੀੜੀਆਂ ਨਾ ਆਏ...ਹੁਣ ਕੀ ਕਰਨ ਆਉਣਗੇ...
 ਬਸ ਮੈਂ ਢਾਹ ਦੇਣੈ।
 ਬਾਪੂ : ਕੋਠੇ ਲਈ ਮਿੱਟੀ ਮੈਂ ਜੌੜੇ ਵਾਲੇ ਛੱਪੜ ਤੋਂ ਲਿਆਂਦੀ...ਸੀਮਿੰਟ
 ਨਾਲੋਂ ਪੱਕੀ।
 ਮੁੰਡਾ : ਪਈ ਪੱਕੀ ਹੋਵੇ...ਮੈਂ ਤਾਂ ਬਸ ਢਾਹ ਦੇਣੈਂ।
 ਬਾਪੂ : ਕੋਠੇ ਵਿਚ ਨਲਕਾ ਲੱਗਿਆ 60 ਫੁੱਟ ਬੋਰ ਵਾਲਾ...ਪਾਣੀ ਮਿੱਠਾ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰਗਾ।
 ਮੁੰਡਾ : ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰਗਾ ਮਿੱਠਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਦਾਰੂ ਵਰਗਾ ਕੌੜਾ...ਮੈਂ ਤਾਂ ਬਸ
 ਢਾਹ ਦੇਣੈ।
 ਬਾਪੂ : ਹੈ ਸਹੁਰਾ ਬੇਵਕੂਫ...ਬਣਿਆ ਕੋਠਾ ਢਾਹ ਦੇਣੈ।
 ਮੁੰਡਾ : ਬਾਪੂ ਬੇਵਕੂਫ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਤੂੰ।
 ਬਾਪੂ : ਵੇਖ ਲਓ ਜਜਮਾਨੋ...ਮੈਨੂੰ ਬੇਵਕੂਫ ਆਖਦੈ...ਓਏ ਮੁੰਡਿਆ, ਮੈਂ
 ਤੇਰਾ ਪਿਉ ਹਾਂ।
 ਮੁੰਡਾ : ਪਿਉ ਹੋਵੇਂ ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਖਸਮ ਹੋਵੇਂ...ਕੋਠਾ ਮੈਂ ਢਾਹ ਦੇਣੈਂ।
 ਬਾਪੂ : ਪਰ ਪਤਾ ਤਾਂ ਲੱਗੇ ਕਿਉਂ ਢਾਹ ਦੇਣੈ।
 ਮੁੰਡਾ : ਬਸ ਢਾਹ ਦੇਣੈ।
 ਬਾਪੂ : ਪਰ ਵਜ੍ਹਾ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇ।
 ਮੁੰਡਾ : ਜਦੋਂ ਲੱਖੇ ਦੀ ਧੀ ਉਸ ਰਿੱਛ ਵਰਗੇ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਨਿਕਲ ਗਈ,
 ਉਹਦੀ ਕੀ ਵਜ੍ਹਾ ਸੀ।
 ਬਾਪੂ : ਓਏ ਉਹਦੇ 'ਤੇ ਤਾਂ ਇਸ਼ਕ ਦਾ ਭੂਤ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
 ਮੁੰਡਾ : ਬਸ ਮੇਰੇ ਵੀ ਭੂਤ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਿਐ।
 ਬਾਪੂ : ਓਏ ਤੈਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਭੂਤ ਚੰਮੜ ਗਿਆ...ਐਵੇਂ ਟੱਪੀ ਜਾਨਾਂ ਏਂ।
 ਮੁੰਡਾ : ਮੈਨੂੰ ਬਾਪੂ ਅਕਲ ਦਾ ਭੂਤ ਚੰਮੜ ਗਿਆ ਏ।
 ਬਾਪੂ : ਪੁੱਤਾ ਸਾਡੇ ਖਾਨਦਾਨ ਨੂੰ ਬੜੇ ਬੜੇ ਭੂਤ ਚੰਮੜੇ...ਉਡਣੇ ਭੂਤ,

ਟੱਪਣੇ ਭੂਤ, ਗੀਂਗਦੇ ਭੂਤ, ਪਰ ਅਕਲ ਦਾ ਭੂਤ ਤਾਂ ਕਦੀ ਸਾਡੇ
ਨੇੜਿਓਂ ਨਾ ਲੰਘਿਆ, ਇਹ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੰਮੜ ਗਿਆ।

ਮੁੰਡਾ : ਬਸ ਚੰਮੜ ਗਿਆ।

ਬਾਪੂ : ਫੇਰ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਟਿੱਲੇ ਵਾਲੇ ਸਾਧ ਕੋਲ ਲਿਜਾਣਾ ਪਊ।

ਮੁੰਡਾ : ਜਿਥੇ ਮਰਜ਼ੀ ਲੈ ਜਾ...ਪਰ ਮੈਂ ਕੋਠਾ ਢਾਹ ਦੇਣੈ।

ਬਾਪੂ : ਉਹ ਬਕ ਵੀ ਸਹੀ...ਕਿਉਂ ਢਾਹ ਦੇਣੈ।

ਮੁੰਡਾ : ਬਾਪੂ ਇਹ ਕੋਠਾ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਰੀਝਾਂ ਨਾਲ ਬਣਵਾਇਆ ?

ਬਾਪੂ : ਬਣਵਾਇਆ ?

ਮੁੰਡਾ : ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਮੋਰ ਬਣਾਏ ?

ਬਾਪੂ : ਬਣਾਏ।

ਮੁੰਡਾ : ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਲੱਕੜ ਵਧੀਆ ਲਾਈ ?

ਬਾਪੂ : ਲਾਈ।

ਮੁੰਡਾ : ਮਿੱਟੀ ਜੌੜੇ ਵਾਲੇ ਛੱਪੜ ਤੋਂ ਲਿਆਂਦੀ ?

ਬਾਪੂ : ਲਿਆਂਦੀ।

ਮੁੰਡਾ : ਕੋਠੇ ਅੰਦਰ ਨਲਕਾ ਲਾਇਆ ?

ਬਾਪੂ : ਲਾਇਆ।

ਮੁੰਡਾ : ਕੋਠੇ ਉੱਤੇ ਲੇਪ ਕੀਤਾ ?

ਬਾਪੂ : ਕੀਤਾ।

ਮੁੰਡਾ : ਪਰ ਲੇਪ ਵਿਚ ਗੋਹਾ ਕਿਸ ਦੀ ਮੱਝ ਦਾ ਸੀ ?

ਬਾਪੂ : ਮੈਂ ਤਾਂ ਗੋਹੇ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਮੁੰਡਾ : ਬਾਪੂ...ਤੂੰ ਪੜਤਾਲ ਕਰਨੀ ਸੀ।

ਬਾਪੂ : ਲੈ, ਇਸ ਉਮਰੇ ਮੈਂ ਗੋਹੇ ਪਿਆ ਸੁੰਘਾਂ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਮੱਝ ਦਾ ਸੀ।

ਮੁੰਡਾ : ਪਰ ਬਾਪੂ...ਮੈਂ ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ।

ਬਾਪੂ : ਫੇਰ ਕੀ ਨਤੀਜਾ ਕੱਢਿਆ ?

ਮੁੰਡਾ : ਇਹ ਜਗੀਰੇ ਦੀ ਮੱਝ ਦਾ ਸੀ।

ਬਾਪੂ : ਜਗੀਰੇ ਦੀ ਮੱਝ ਦਾ...ਫੇਰ ਕੀ ਹੋਇਆ ?

ਮੁੰਡਾ : ਬੜਾ ਕੁਝ ਹੋਇਆ।

ਬਾਪੂ : ਬਕ ਵੀ ਕੀ ਹੋਇਆ ?

ਮੁੰਡਾ : ਇਹ ਜਗੀਰਾ ਉਹੋ ਵੇ, ਜੀਹਨੇ ਪਿਛਲੇ ਤੋਂ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਮੈਨੂੰ ਗਾਲ੍ਹ
ਕੱਢੀ ਸੀ...ਤੇ ਗਾਲ੍ਹ ਕੱਢੀ...ਉਹ ਮੇਰਾ ਦੁਸ਼ਮਣ।

ਬਾਪੂ : ਚਲੋ ਮੰਨ ਲਵੋ ਤੇਰਾ ਦੁਸ਼ਮਣ...ਪਰ ਇਹਦਾ ਕੋਠੇ ਨਾਲ ਕੀ
ਤੁਅਲਕ ?

ਮੁੰਡਾ : ਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਮੱਝ ਦਾ ਗੋਹਾ ਸਾਡੇ ਕੋਠੇ ਲੱਗ ਗਿਆ।

ਬਾਪੂ : ਫੇਰ ?

ਮੁੰਡਾ : ਇਸੇ ਲਈ ਕੋਠਾ ਢਾਹ ਦੇਣੈ।

ਬਾਪੂ : ਓਏ ਗੋਹੇ ਕਰਕੇ ਢਾਹ ਦੇਣੈ...ਤੇ ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦੀ ਕਮਾਈ ਲੱਗ ਗਈ।

ਮੁੰਡਾ : ਹਾਹੋ ਢਾਅ ਦੇਣੈ...ਜੇ ਟੌਹੜਾ ਬਣਿਆ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਢਾਹ ਸਕਦੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਕ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਕੋਠਾ ਨਹੀਂ ਢਾਹ ਸਕਦੈ...ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਹਾਂ ?

(ਤੇ ਇਕ ਆਕੜ ਵਾਲੇ ਪੋਸ਼ ਵਿਚ ਫਰੀਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

ਬਾਪੂ : ਹੈ ਸਹੁਰਾ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਅਕਾਲ ਵੀ ਲਈ ਤਾਂ ਕੀਹਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲਈ ?

-

ਬਾਪੂ : ਓ ਪੁੱਤਾ...ਹੁਣ ਉਥੇ ਹੀ ਮਾਂਗ ਦੇ ਆਟੇ ਵਾਂਗੂੰ ਆਕੜਿਆ ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਅੱਗੋਂ ਵੀ ਬਾਤ ਪਾਏਂਗਾ ? (ਪੁੱਤ ਖੜਾ ਰਹਿੰਦਾ ਏ) ਉਏ ਆ ਜਾ ਪੁੱਤ...ਅਸੀਂ ਟੌਹੜੇ ਦੀ ਨਕਲ ਥੋੜਾ ਕਰਨੀ ਏ...ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀ ਬੜੀ ਭੇਟਾ ਏ...ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਬਾਤਾਂ ਦਾ ਖੱਟਿਆ ਹੀ ਖਾਣਾ ਏ...(ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦਾ ਏ।)

ਮੁੰਡਾ : ਬਾਪੂ...ਮੇਰਾ ਜੀ ਕਰਦੈ।

ਬਾਪੂ : ਕੀ ਜੀ ਕਰਦੈ ?

ਮੁੰਡਾ : ਕਿ ਤੂੰ ਵੱਡਾ ਬੰਦਾ ਬਣ ਜਾਏਂ।

ਬਾਪੂ : (ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ) ਇਹਦਾ ਜੀ ਕਰਦੈ ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਬੰਦਾ ਬਣ ਜਾਵਾਂ...ਪੁੱਤਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਸਰਵਨ ਪੁੱਤਰ ਹੋਵੇ...(ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ) ਫੇਰ ਮੈਂ ਪੈਂਚ ਬਣ ਜਾਵਾਂ ?

ਮੁੰਡਾ : ਪੈਂਚ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਪੂ ਕੋਈ ਠਾਣੇ ਨਹੀਂ ਵੜਨ ਦੇਂਦਾ...ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਬਣ ਜਾ।

ਬਾਪੂ : ਫੇਰ ਮੈਂ ਸਰਪੰਚ ਬਣ ਜਾਵਾਂ ?

ਮੁੰਡਾ : ਸਰਪੰਚ ਵੀ ਬਾਪੂ ਕੋਈ ਅਹੁਦਾ ਏ...ਐਵੇਂ ਚੌਧਰੀਆਂ ਵਾਂਗ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਗਾਹੋ ਤੇ ਪਿੱਛੋਂ ਦੀ ਹਰ ਕੋਈ ਆਖੇ 'ਸਾਲਾ ਲੰਡਾ ਸਰਪੰਚ ਬਣੀ ਫਿਰਦਾ ਏ'।

ਬਾਪੂ : ਫੇਰ ਮੈਂ ਐੱਮ.ਐੱਲ.ਏ. ਬਣ ਜਾਵਾਂ ?

ਮੁੰਡਾ : ਬਾਪੂ ਐੱਮ.ਐੱਲ.ਏ. ਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਇੱਜ਼ਤ ਏ...ਹਰ ਕੋਈ ਆਖਦੈ ਉਹ ਜਾਂਦੈ ਸਾਲਾ ਦਲ-ਬਦਲੂ...ਭੈਣਜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਬਦਲੀਆਂ ਦੇ ਸੌਦੇ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ।

ਬਾਪੂ : ਫੇਰ ਮੈਂ ਮੰਤਰੀ ਬਣ ਜਾਵਾਂ ?
 ਮੁੰਡਾ : ਨਾ ਬਾਪੂ...ਝੰਡੀ ਵਾਲੀ ਕਾਰ ਦੇ ਸਿਵਾ ਮੰਤਰੀ ਕੋਲ ਕਿਹੜੀ ਤਾਕਤ ਏ ?
 ਬਾਪੂ : ਨਾ ਫੇਰ ਮੈਂ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਬਣ ਜਾਵਾਂ ।
 ਮੁੰਡਾ : ਤਾਂ ਜੋ ਕੇਂਦਰ ਵਾਲੇ ਜਦੋਂ ਮਰਜ਼ੀ ਆਉਣ ਕੰਨੋਂ ਫੜ ਕੇ ਗੱਦੀਉਂ ਲਾਹ ਦੇਣ ।
 ਬਾਪੂ : ਨਾ ਫੇਰ ਮੈਂ ਕੇਂਦਰੀ ਮੰਤਰੀ ਬਣ ਜਾਵਾਂ ।
 ਮੁੰਡਾ : ਨਾ ਬਾਪੂ ਉਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ...ਦਿੱਲੀ ਬੈਠਾ ਖੱਬੀਖਾਨ...ਐਚਕਨ ਤੇ ਫੁੱਲ ਲਾ ਕੇ ਬੱਘੀ ਸਵਾਰ । ਬੀਬੀ ਜੇ ਆਖੇ ਝਾੜੂ ਲਈ ਤਿਆਰ...ਤੂੰ ਬਾਪੂ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਥੱਲੇ ਆ ਜਾ
 ਬਾਪੂ : ਫੇਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਬਣ ਜਾਵਾਂ ?
 ਮੁੰਡਾ : ਹਾਂ ਬਾਪੂ...ਹੁਣ ਤੂੰ ਟਿਕਾਣੇ ਆਇਆਂ ।
 ਬਾਪੂ : (ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ) ਪੁੱਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਖੈਰ-ਖਾਹ...ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਨੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਏ...(ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ) ਲੈ ਪੁੱਤਾ...ਮੈਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਬਣ ਗਿਆ
 ਮੁੰਡਾ : ਬਾਪੂ ਤੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਬਣ ਗਿਆ ?
 ਬਾਪੂ : ਬਣ ਗਿਆ ।...(ਦੋ ਤਿੰਨ ਵਾਰ)
 ਮੁੰਡਾ : ਹੁਣ ਤੂੰ ਮਰ ਜਾ ।
 ਬਾਪੂ : ਦੁਰ ਫਿਟੇ ਮੂੰਹ...ਪਿਓ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਏ ਮਰ ਜਾ ।
 ਮੁੰਡਾ : ਬਾਪੂ ਤੂੰ ਮਰੇਂਗਾ ਤਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਬਣਾਂਗਾ ।
 (ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਪੋਜ਼ ਵਿਚ ਆਕੜ ਕੇ ਫਰੀਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।)
 ਬਾਪੂ : ਹੈ ਸਹੁਰਾ...ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਦੀ ਔਲਾਦ ।
 (ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਦੌੜਦਾ ਹੈ । ਪੁੱਤ ਅੱਗੇ-ਅੱਗੇ ਤੇ ਬਾਪੂ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਮੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ।)